

Mødet den 22. Marts 1917. (For lukkede Døre).

Fraværende: N. Joh. Laursen og E. Olesen.

1. (J. Nr. 629—1916). Indstilling fra Sygehusudvalget angaaende Licitationsstilbud paa indvendige **Spildevandsledninger** i den ny medicinske Afdeling paa Kommunehospitalet.

M o u s t e n udtalte, at man ved disse Ledninger plejede at støbe med Bly, men da det som bekendt er meget dyrt, havde Udvalget tænkt at forsøge med Cement, hvorved der kunde spares 400 Kr., men da en Del af Ledningerne skulde indmures, blev man bange for, at det ikke kunde gaa, og Indstillingen gik derfor ud paa at blive ved det sædvanlige og antage det billigste Tilbud.

J a k o b J e n s e n kunde godt anbefale dette, men forespurgte, om der ikke kunde støbes med Asfalt.

Indstillingen vedtoges.

2. (J. Nr. 616—1916). Indstilling fra Skoleudvalget om, at Hvervet som **Vejleder for besøgende Feriebørn** i 1917 overdroges pens. Lærer J. Andersen.

Indstillingen vedtoges.

3. (J. Nr., 15³²—1916). Andragende fra Glasmager E. J. F. Ziegler om **Indfødsret**.

Andragendet anbefaledes.

4. (J. Nr. 12²⁹—1916). Indstilling om Tildeling af forskellige **Alderdomsunderstøttelser**.

Paa den foreliggende Indstilling var optaget Forslag om Afslag paa en fra Aarhus Hospital rettet Anmodning om Optagelse paa De gamles Hjems Sygeafdeling af ugift Kirstine Mikkelsen, der for Tiden henligger paa Aarhus Kommunehospital.

M a r i a n e T h o m s e n beklagede, at Udvalget havde afvist dette Andragende og vilde forespørge, om det var et rent midlertidigt Afslag eller af Princip. Naar Aarhus Hospital ikke længere kunde pleje dem, blev de sendt paa Kommunehospitalet eller paa Sindssygehospital. Vedkommende var ikke egentlig sindssyg, men alderdomssvækket. For Øjeblikket var hun paa Kommunehospitalet, men der kunde de ikke have hende, og Overlæge Rahlff havde erklæret, at hun passede for Alderdomshjemmets Sygeafdeling.

K j e l d S ø r e n s e n meddelte, at der var alt for lidt Plads paa »De gamles Hjem«. Der var mange gamle, enlige Personer ude i Byen, som ikke havde nogen til at pleje sig, og de trængte mere til at komme paa Hjemmet end et Menneske, som for Øjeblikket var paa Hospitalet. Taleren troede derfor ikke, de kunde komme ind paa at tage saadanne før efter en ret stor Udvidelse af Alderdomshjemmet.

M a r i a n e T h o m s e n mente, at hvis den gamle Dame havde været i en privat Familie eller hos sine Slægtninge, vilde Udvalget rimeligvis have taget hende. Hvis de ikke havde haft hende i 9—10 Aar paa Aarhus Hospital, viide hun sikkert forlængst være kommet paa De gamles Hjem. Taleren vilde derfor gerne vide, om Udvalget ikke vilde optage hende, fordi hun er paa Aarhus Hospital.

Kjeld Sørensen antog, at Aarhus Hospital til en vis Grad havde paataget sig Forsørgelsespligten for saadanne Personer. En definitiv Afgørelse kunde ikke træffes, det maatte undersøges af Udvalget i hvert enkelt Tilfælde. Men for Øjeblikket var der ingen Plads.

Formanden vilde gerne som Medlem af Direktionen for Aarhus Hospital støtte Andragendet og haabede, at det kunde komme til en Overenskomst mellem de 2 Institutioner. Der var visse Tilfælde, hvor man maatte gøre, hvad man kunde, for at faa dem hen, hvor de bedst hørte hjemme, og naar dette Tilfælde egnede sig særligt til Behandling paa Alderdomshjemmets Sygeafdeling, burde man ogsaa tage hende. Det var meget besværligt at have hende paa Hospitalet, men blev hun bedre, kunde hun jo komme tilbage igen.

Jakob Jensen syntes ogsaa, at Udvalget maatte se paa hvert enkelt Tilfælde. Naar der blev en Plads, kunde det maaske lade sig gøre, men Spørgsmaalet kunde jo tages op til senere Behandling.

Kjeld Sørensen udtalte, at saa længe der ikke blev bygget, blev der ingen Plads. Der burde bygges snarest muligt, selv om det var dyrt at udvide i disse Tider. Taleren vilde spørge, om de, der blev indlagt paa Aarhus Hospital, ikke betalte for at blive forsørgt.

Mariane Thomsen oplyste, at der ikke skulde betales for at blive optaget paa Hospitalet. I Almindelighed plejede de selv deres Patienter, saa længe de kunde, og ellers kom de paa Kommunehospitalet. Men dette Tilfælde passede til Alderdomshjemmets Sygeafdeling, og der blev jo dog hver Uge nogle Pladser ledige. Kunde ved-

kommende saa ikke som gammel Borger i Byen, komme paa en Ekspetanceliste?

Kjeld Sørensen bemærkede, at Aarhus Hospital jo tog Folk fra hele Amtet, og i Løbet af 5—6 Aar blev de forsørgelsesberettigede i Aarhus og kunde maaske komme til at ligge Byen til Byrde. Paa Listen var der vist ca. 100, som skulde optages, men det gik ikke efter Tur; de, som trængte haardest, kom først.

Jakob Jensen fandt, at dette Andragende var den bedste Agitation, man kunde ønske sig, for Nødvendigheden af at udvide De gamles Hjem, og Frk. Thomsens Tale skulde nok blive mindet.

Formanden mente, det vilde være meget sjældent, at et saadant Spørgsmaal rejstes fra Hospitalets Side, og derfor burde Alderdomshjemmet her komme Hospitalet i Møde. Taleren vilde derfor henstille, at Udvalget snarest muligt tager under Overvejelse, om der ikke kunde skaffes Plads til hende. Hospitalet vilde jo ogsaa derved kunne faa Plads til en anden og saaledes aflaste Kommunen.

Kjeld Sørensen vilde ikke afvise Andragendet, men der var ingen Plads, før der blev bygget.

Mariane Thomsen forespurgte, om ikke Erhvervelsen af Forsørgelsesret var hvilende, mens de laa paa Hospitalet

Kjeld Sørensen mente ikke, at dette var Tilfældet.

Jakob Jensen vilde gerne have dette Spørgsmaal nøje oplyst, men henstillede iøvrigt til Alderdomsudvalget at se saa velvilligt paa denne Sag som muligt.

Indstillingen vedtoges.

5. (J. Nr. 25⁴—1916). Andragende fra S. M. Mikkelsen om **Bevilling til Restauratørnæring** i Hotel »Skandinavien«.

Formanden meddelte, at da Hotellet første Gang blev solgt, havde Køberen, Hr. Nielsen, indsendt en Bevilling til Kassation. Imidlertid havde Nielsen atter solgt Hotellet til S. M. Mikkelsen, og nu androg han om paa samme Vilkaar at faa denne Anbefaling. Flertallet havde ment at kunne anbefale Bevillingen, men Mousten kunde ikke tiltræde det, idet han mente, at ogsaa den ny Ejer skulde tilvejebringe en Bevilling til Kassation.

Mousten udtalte, at det altid havde været Kotume, at man skulde nedlægge en Bevilling i et saadant Tilfælde. Ganske vist havde Nielsen ikke drevet Hotellet; men han havde dog ejet det og tjent 20,000 Kr. paa det. Det var derfor naturligt, at man her bar sig ad, som om han havde drevet Hotellet en Tid, og altsaa krævede en Bevilling mere nedlagt.

Jakob Jensen havde ikke noget imod, at nogle Beværterborgerskaber blev nedlagt, men man var vist snart ved den Grænse, der var sat, og han vilde derfor henstille, da Nielsen jo ikke havde drevet Restaurationen, at man fulgte Udvalgets Flertal, saa meget mere, som det var en af Byens Borgere og en gammel næringsdrivende Beværter, der havde købt Hotellet.

Mikael Johansen syntes, det vilde være ganske urimeligt ikke at følge Udvalgets Indstilling. Det vilde ellers føre til, at Folk forlangte ganske urimelige Priser for saadanne Borgerskaber.

Mousten antog ikke, det vilde gaa ud over Mikkelsen; han havde nok sikret sig.

Formanden mente, at naar Nielsen slet

ikke havde drevet Hotellet, vilde det vist være urimeligt at forlange det.

Flertallets Indstilling vedtoges.

6. (J. Nr 82—1916). Besættelse af en ledig **Politibetjentplads**.

Politimesteren havde indstillet, at den ledige Plads besattes med Møllersvend Svendsen.

Jakob Jensen anbefalede at følge Politimesterens Indstilling. (Bifald).

Indstillingen vedtoges.

7. (J. Nr. 630—1916). Valg af en Mand til at bistaa ved **Statens Overtagelse af Rug og Hvede**. (Indenrigsministeriets Cirkulære af 20. Marts 1917).

Formanden henstillede, at Grupperne enten i Dag eller en af de nærmeste Dage kunde blive enige om at vælge en Mand hertil.

Jakob Jensen mente ikke, der kunde blive meget at bestille derved. Han havde tænkt at foreslaa Købmand J. P. Knudsen, Marstrandsgade.

Marthin Hansen troede ikke, at Knudsen havde Kvalifikationer dertil, og foreslog Carl Laursen.

Jakob Jensen forlangte Sagen udsat.

Sagen udsattes i Henhold til Forretningsordenen.

Udenfor Dagsordenen.

8. Simonsen vilde rette en Henstilling til Udvalget for Belysningsvæsenet. Der var kommet et Motorskib med Majs til Staten, og naar det kom ind til Pakhuset, var det Mening, at Losningen skulde foretages med det elektrisk-mekaniske Apparat; men det vilde sluge en Mængde Strøm, og for at spare denne vilde Taleren henstille, hvis Belysningsvæsenets Kontrakt med Kornkompagniet ikke lagde Hindringer i Vejen derfor, at Losningen blev foretaget med Haandkraft, saa

meget mere, som der i Øjeblikket var en Mængde arbejdsløse i Byen.

Møller indrømmede, at man skulde spare. Losningen var beregnet at ville tage 3 Dage, og dertil vilde benyttes ca. 10 % af Døgnforbruget. Taleren huskede ikke saa nøje Kontrakten med Kornkompagniet. Det vilde ikke være rigtigt overfor dette ligefrem at forbyde Losningen, men i dette Tilfælde drejede det sig jo nærmest om Staten, og Udvalget vilde derfor snarest søge Forhandling med Kompagniet for eventuelt at faa Losningen besørget ved Haandkraft.

Mikael Johansen frygtede for, at det kunde komme til at skade Havnen. Det vilde tage meget længere Tid med Haandkraft.

Møller antog, at Liggetiden for saa stort et Skib var længere end 3 Dage; dette Spørgsmaal vilde imidlertid blive det afgørende for Sagen.

Niels Jensen oplyste, at Ladningen skulde lagres hos forskellige Firmaer, deraf Kornkompagniet $\frac{1}{3}$. Man kunde maaske gaa den Mellemvej, at Kompagniet kunde lade sin Del af Ladningen opsuge.

Jakob Jensen troede ikke, det kunde komme til at skade Havnen. Det var vist bedst, som Møller foreslog, at forhandle med Korn- og Foderstofkompagniet, og dette kunde man overlade til Belysningsudvalget.

Møller meddelte, at der nu var Udsigt til, at man ved Velvilje fra Statens Side kunde faa Olie til Motorerne. Udvalget vilde nu forhandle med Kornkompagniet om Losningen.
